

SEDE

Pater Bernhard

Hoxe volveu suceder. Soño que a miña nai reclámame desde o seu cuarto. A súa voz logra extraerme do xogo, suspéndoo e camiño ata o seu dormitorio, onde a vexo sentada na súa butaca, tecendo unha bufanda interminable que nace do nobelo das súas mans e finaliza baixo a cama. Ela mírame, sorrime, e antes de regresar de novo á súa tarefa dime: 'Tráeme un vaso de auga, por favor'. Asento e diríxome á cociña con présa. Anímame o propósito de acougarlle a sede á miña nai, aínda que tamén o de volver canto antes aos meus xogos interrompidos. Tomo un vaso da pila e acciono a manivela, pero a billa non despide nin sequera un tímido fío de auga. Despois proba sorte coa billa do cuarto de baño e alí constato, con pesar, que a casa quedou sen subministración.

Non me deixo vencer polo desánimo e acudo de novo á cociña. Nin na neveira nin nos caixóns que revolvo hai botellas de auga, nin refrescos; nada, en fin, que poder ofrecerlle á miña nai. Véxome entón fóra de casa. Percorro todas as portas da planta sen éxito. Nunha man levo o vaso baleiro, coa que queda libre pulso o timbre de cada vivenda sen éxito, mentres escoito o seu son doméstico a través da porta: pasos medidos polos corredores, susurros, o rumor dun televisor que de inmediato cesa... Saio ao exterior. Trátase dunha noite invernal. Ninguén pola rúa. Penetro noutro bloque de vivendas idéntico ao meu e percorro de novo cada planta, cada porta, co mesmo resultado: ninguén me abre. Por un momento abórdame a idea de renunciar. Sei que a miña nai é condescendente cos meus descoidos infantís, sempre o é, e que tanto a ausencia de subministración – quizais xeral - como a imposibilidade de atopar axuda exímenme de culpa. Despois caio na conta da existencia da canle. Atópase a dúas mazás da miña rúa e estimo que como máximo tardarei cinco minutos en chegar ao seu lindeiro. Dobro a primeira esquina. Comeza a descender a néboa e todo adquire unha aparencia fantasmal, pero no meu soño non teño medo a nada, salvo á remota posibilidade de atoparme o curso da canle baleira.

Ao traspasar a vereda sinto alivio porque escoito o canto da auga e o seu implacable descenso sobre a presa. Achégome á beira e afundo o vaso na auga. O vaso cólmase entón de peso e de frío. Despois examínoo baixo a luz dun farol e vexo como a natureza turbia da auga que encerra adquire de inmediato unha transparencia insólita, o que ao meu xuízo convértea en

potable. Podo, ao fin, regresar a casa, aínda que talvez sexa xa demasiado tarde como para volver aos meus xogos. Cando refago o camiño xorde no meu interior un novo medo. Temo que algún veciño sorpréndame en pixama e zapatillas, tiritando de frío e camiñando con présa mentres sosteño un vaso cheo de auga. É unha imaxe precaria que me avergoña e que non desexo regalar a ningún curioso, por iso doume présa ata chegar de novo no portal, onde ao tomar o ascensor calculo que debeu pasar media hora desde que a miña nai reclamoume. Penso na súa abnegación. Agora que logrei o seu encargo só eu son o responsable da tardanza. Ela quéreme. Saberá escusarme. Abortará as desculpas do meu atraso, da miña aventura secreta, co seu habitual sorriso. Ela sábeo todo. Ela sabe todo o que pasa en min e pasa por min. Penso que talvez me conte un conto para axudarme a durmir porque é tarde: non poderei regresar aos meus xogos e mañá debo acudir ao colexio.

Cando regreso á alcoba non centro a atención na miña nai, senón na bufanda que agora repousa no seu colo, como unha serpe mansa que se arrola na respiración da súa dona. A miña nai dorme na súa butaca e penso en espertala, pero logo refréome e valoro, en fin, que o pracer do soño logrou reparar a súa sede. Pero agora a sede é miña. Asáltame dun modo irrefreable. Bebo entón o vaso de auga, rapidamente, fronte á miña nai e a súa serpe para logo, sen transición, espertarme no instante en que, tras apurar o vaso, ela abre os ollos...

‘Esperte’ di a asistente ‘A súa nai xa tomou o almorzo’ Abro os ollos. Un incendio de luz toma a alcoba. Cheira a lavanda. A asistente acaba de retirarse e oio a súa faenar pola casa. Pésanme as pálpebras. A butaca deixoume unha dor lumbar que me pica ao reincorporarme. A miña nai está reclinada na súa cama, cos ollos concentrados na indeterminación da parede porque aí non hai espellos, nin fotografías conmemorativas. Non hai nada. Ao achegarme cun vaso de auga dime: ‘Outra vez vostede e os seus vasos de auga. Se mo bebo Deixarame en paz?’ ‘Claro’ respondo. Ela toma o vaso co nobelo das súas mans, aproxímallo á boca e mírame con desconfianza, coma se estivese a lle ofrecer un veneno. Hai días nos que verte o seu contido ao chan, coa súa desafiante impunidade, esperando con descarro a miña reprimenda ou a da asistente, se é que lle dá por entrar na alcoba neste instante. Hoxe non. Hoxe a

miña nai bebeu a auga, sumisa, e eu regreso de novo á miña cadeira de brazos, tranquilo e confortado, como quen acouga a súa sede despois dunha travesía polo deserto.